

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-967/2026-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, sudac toga suda Nikola Raguz kao sudac pojedinac u pravnoj stvari tužitelja Igora Štefanca iz Zagreba, Antuna Šoljana 8, OIB:92806104955 kojeg zastupa odvjetnik Barbara Glavaš Štefanac iz Zagreba, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4 OIB: 87939104219, koje zastupa odvjetnik Andreja Šaša iz Zagreba, radi ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave 17. rujna 2026. godine, u nazočnosti tužitelja osobno, opunomoćenika tužitelja i zamjenika opunomoćenika tuženika, dana 30. rujna 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u članku 5 . Ugovora o kreditu broj 311645, a sklopljenog između tužitelja Igora Štefanca kao korisnika kredita i tuženika Hrvatske poštanske banke d.d. kao banke, a koja glasi: „Korisnik kredita se obvezuje Kreditoru platiti temeljem ovog Ugovora sve naknade i troškove sukladno Odluci o kamatama i naknadama Kreditora, a naročito sljedeće naknade:.” 5.1. Administrativna naknada: 0,75 % (slovima:nulacijelihsedamdesetpetposto) jednokratno na iznos odobrenog kredita.“

II. Nalaže se tuženiku Hrvatskoj poštanskoj banci d.d. platiti tužitelju Igoru Štefancu iznos od 572,71 eura s zateznom kamatom tekućom od 14. studenoga 2006. godine do isplate te naknaditi trošak parničnog postupka od 773,18 eura s zateznom kamatom od 30. rujna 2026. godine do isplate sve po stopi određenoj čl.1. Uredbe o visini stope zateznih kamata do 31. prosinca 2007. godine, od 1. siječnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, te od 1. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvoga kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena i od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za svako polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi za dan 1. siječnja, a za drugo polugodište

referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 13. veljače 2026. godine navodi da je kao korisnik kredita sklopio sa prednikom tuženika kao kreditorom dana 17. listopada 2006. godine Ugovor o kreditu broj: 311645, a koji ugovor je ovjeren kod javnog bilježnika Mladena Matoš iz Zagreba dana 23.10.2006.g. pod posl.br. OU-1478/2006, a kojim ugovorom se tuženik obvezao staviti na raspolaganje tužitelju iznos od 125.000,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po kupovnom tečaju za devize kreditora važećem na dan korištenja kredita, dok se tužitelj obvezao isti iznos vratiti s pripadajućim kamatama u vrijeme i na način utvrđen ugovorom. Temeljem članka 5. NAKNADE, Ugovora o kreditu propisano je da se „Korisnik kredita obvezuje Kreditoru platiti temeljem ovoga Ugovora sve naknade i troškove sukladno Odluci o kamatama i naknadama Kreditora, a naročito sljedeće naknade: 5.1.Administrativna naknada: 0,75 % (slovima:nulacijelihsedamdestpetposto) jednokratno na iznos odobrenog kredita. “ Sredstva iz Ugovora o kreditu u iznosu od 125.000,00 CHF odnosno u visini od 563.547,43 kuna isplaćena su dana 13.11.2006. g. prema kupovnom tečaju za devize kreditora važećem na dan korištenja kredita odnosno tužitelju je kao korisniku kredita isplaćen iznos umanjen za iznos tzv. „Ulazne naknade“ koja je naplaćena u visini od 0,75 % od iznosa odobrenog kredita, a koja naknada je naplaćena dana 13.11.2006.g. u visini od 4.315,07 kuna/572,71 € koji navedeni iznos se nalazi iskazan u dokumentu naziva Prometna kartica po kreditu broj 311645 na ime Štefanac Igor str.1. dokumenta.

U skladu sa čl. 96 st. 1 i 2. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br.79/2007) koji je vrijedio u vrijeme sklapanja ugovora, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Treba istaknuti da tužitelj nije bio pobliže upoznat s navedenom odredbom o plaćanju naknade za obradu kreditnog zahtjeva niti mu je o istoj bilo omogućeno pregovaranje od strane tuženika jer je ipak riječ o unaprijed formuliranim, standardnim ugovorima trgovca. Međutim iako je riječ o tipskom i adhezijskom ugovoru, u skladu s člankom 295. i 296. Zakona o obveznim odnosima takvi su ugovori ništetni ako su sastavljeni suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzrokuju očitu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora, čak i ako su opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog tijela. Članak 5. točka 5.1. Ugovora o kreditu je ništetna jer ista ne sadrži nikakva objašnjenja na što bi se konkretno odnosila ulazna naknada, na koje se točno troškove ista odnosi, a ista ne sadrži parametre po kojima je određena. Tužitelju prilikom sklapanja predmetnog ugovora nije objašnjeno na što se odnosi naknada za

obradu kredita i zašto iznosi upravo toliko koliko iznosi. Na tu odredbu kao niti na ostale odredbe, tužitelj nikako nije mogao utjecati. Postavlja se pitanje na što točno obuhvaća i na što se odnosi „naknada“, kada je opće poznato da je cijena ovoga ugovora redovna kamatna stopa i da je to ono što po zakonu banka ima pravo naplatiti jer je to cijena za korištenje tuđeg novca. „Naknada“ koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita je apsolutno nezakonita i banka- tuženik je nije imala pravo naplatiti. Visina naknade je određena u postotku od odobrenog iznosa kredita što načelno znači da korisnici većeg iznosa kredita plaćaju i višu naknadu, a koji iznos naplaćenog troška nije opravdan pa se nedvojbeno daje zaključiti da je odredba kojom se ugovara tzv. ulazna naknada u postotku od odobrenog iznosa glavnice kredita, suprotno načelu savjesnosti i poštenja što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, a što je u ostalome potvrđeno i u odlukama Suda EU, C-224/19 i C-259/19.

Predmetna ugovorna odredba u suprotnosti je s Direktivom 93/13 jer ista stvara na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravim i obvezama ugovornih stranaka, u suprotnosti je sa zahtjevom dobre vjere, a sve jer banka nije tužitelju objasnila koje su to usluge sa njene strane pružene i koji su to nastali troškovi za obradu kredita, a koje je banka naplatila.

Slijedom toga zahtijeva kao u tužbi tj:

I. Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u članku 5 . Ugovora o kreditu broj 311645, a sklopljenog između tužitelja IGORA ŠTEFANAC, OIB:92806104955, Antuna Šoljana 8, Zagreb kao korisnika kredita i tuženika HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., OIB: 87939104217, Jurišićeva ulica 4, Zagreb, kao banke, a koja glasi: „Korisnik kredita se obvezuje Kreditoru platiti temeljem ovog Ugovora sve naknade i troškove sukladno Odluci o kamatama i naknadama Kreditora, a naročito sljedeće naknade:“ 5.1. Administrativna naknada: 0,75 % (slovima: nulacijelihsedamdesetpetposto) jednokratno na iznos odobrenog kredita.“

II. Nalaže se tuženiku HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., OIB: 87939104217, Jurišićeva ulica 4, Zagreb isplatiti tužitelju IGORU ŠTEFANAC, OIB:92806104955, Antuna Šoljana 8, Zagreb iznos 572,71 €/4.315,07 kuna zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koje teku od 14. studenoga 2006.g. do isplate po stopi koja teče od 31. svibnja 2006. godine do 31. srpnja 2015. godine u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01.01.2023. godine pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je objavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., OIB:87939104217, Jurišićeva ulica 4, Zagreb, nadoknaditi tužitelju, IGORU ŠTEFANAC, OIB:92806104955, Antuna Šoljana 8, troškove parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana presuđenja do konačne isplate i to po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska

središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećano za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana."

2. Tuženik u odgovor na tužbu od 17. ožujka 2026. godine se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, osporava osnovu i visinu, poriče navode tužbe u dijelu u kojem su isti protivni s onim što će dalje biti navedeno u odgovoru na tužbu, ističe prigovor zastare, prigovor visini vrijednosti predmeta spora te predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz nalog tužitelja na podmirenje troškova postupka. Prigovor nedostatka pravnog interesa. Tuženik ističe kako tužitelj ničim nije dokazao da je utuženu naknadu uistinu i platio niti je predložio bilo koji dokaz na navedenu okolnost. Pored takvog stanja stvari nema pravnog interesa tražiti utvrđenje spornih ugovornih odredbi ništetnim. To stoga što jedna od ugovornih strana dvostranoobveznog ugovora nema pravo tužbom (tužba na utvrđenje) tražiti da sud utvrdi ništetnom odredbu takvog ugovora kojom se toj ugovornoj strani nameće određena obveza, ako ona tu ugovornu obvezu nije ispunila, a druga ugovorna strana više nema pravo i mogućnost zahtijevati ispunjenje te ugovorne obveze. Pravni interes mora biti konkretan i stvaran. Mora postojati u trenutku utuženja te egzistirati sve do pravomoćnog okončanja sudskog postupka. U konkretnom slučaju, a zbog ranije navedenih razloga, interes tužitelja za utvrđenje sporne ugovorne odredbe ništetnom niti je konkretan niti stvaran. Nije postojao u trenutku utuženja, samim time neće egzistirati do pravomoćnog okončanja ovog postupka. S obzirom da prigovor nedostatka pravnog interesa predstavlja procesnopravni prigovor od kojeg ovisi dopuštenost tužbe, tuženik predlaže sudu pozivom na odredbu članka 187. stavka 2. ZPP-a, odbaciti predmetnu tužbu.

Neophodnost i dužnost individualizacije osobe potrošača, njegovih potrošačkih svojstava i namjene sklopljenog kredita, kao i utvrđenje njegovih saznanja i informiranosti prilikom sklapanja kredita, okolnosti su čije utvrđivanje nužno prethodi pružanju zaštite po osnovi potrošačkog prava, a koje je u konkretnom slučaju nemoguće ostvariti. Iz dokumentacije koja prileži tužbi vidljivo je kako je Ugovor o kreditu sklopila fizička osoba. Međutim, nije moguće utvrditi je li ta ista fizička osoba imala potrošačko svojstvo, odnosno je li Ugovor o kreditu sklopila u potrošačke svrhe, odnosno je li imala posebna znanja i informacije uslijed kojih ju se ne bi moglo okvalificirati upravo kao „prosječnog potrošača“ kojima jedino i pripada zaštita temeljem Zakona o zaštiti potrošača (dalje u tekstu: ZZP-a). Dakle, prije svega utvrditi je li uopće riječ o potrošaču, a onda je li riječ u potrošaču koji je prosječan odnosno je li isti razumio ugovor koji je svojevolumno potpisao. Nije pravno osnovano niti životno logično da se, primjera radi, osoba s visokom stručnom spremom, npr. diplomirani ekonomist ili pravnik, odnosno pojedinac koji je prethodno koristio usluge iz bankarskog ili financijskog sektora kao što su štednje, drugi krediti, ulaganja i slično, poziva da mu odredbe o ulaznoj naknadi nisu bile razumljive. Takav hipotetski potrošač, iako sklapa ugovor za svrhu koja je izvan njegove profesionalne djelatnosti (potrošački ugovor), nije zato lišen životnog znanja i iskustva, kao ni cjelokupnog znanja i iskustva koje je stekao radeći u svojoj struci. Neophodnost i dužnost individualizacije osobe potrošača, njegovih potrošačkih svojstava i namjene sklopljenog kredita, kao i utvrđenje njegovih saznanja i informiranosti prilikom sklapanja kredita, okolnosti su čije utvrđivanje nužno prethodi pružanju zaštite po osnovi potrošačkog prava, a koje je u konkretnom slučaju nemoguće ostvariti.

Upravo je postojanje svijesti o uvjetima i parametrima Ugovora ključno za ocjenu prava na zaštitu temeljem potrošačkog prava, te se bez utvrđenja (ne)postojanja takve svijesti zaštita ne bi mogla pružiti osobi koja ne zadovoljava niti jedan kriterij za dobivanje potrošačke zaštite.

Tuženik ističe i prigovor zastare potraživanja, naime kod instituta stjecanja bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla, sukladno odredbi čl. 225 ZOO-a. Stoga, i obveza vraćanja dospijeva u trenutku nastupa ništetnosti, odnosno od samog sklapanja posla, a od tada počinje teći zastara. Tako se i u presudi VSRH Rev x 183/2011-2 navodi sljedeće:

„Nižestupanjski sudovi smatraju da zastarijevanje potraživanja primljenog temeljem ništavog ugovora počinje teći u smislu odredbe čl. 361. st. 1. ZOO od dana kada je postala pravomoćna odluka suda kojim je ugovor utvrđen ništavim. Takvo pravno shvaćanje suprotno je usvojenom pravnom shvaćanju ovoga suda u svezi primjene odredbe čl. 103. st. 1. u svezi čl. 104. st. 1. ZOO kada dospijeva potraživanje primljenog temeljem ništavog ugovora, odnosno kada počinje teći zastara na takvo potraživanje. Prema prihvaćenoj praksi ovoga suda, a suprotno stajalištu nižestupanjskih sudova, kod zahtjeva za vraćanje primljenog temeljem ništavog pravnog posla rok zastare potraživanja je pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO. a zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ništavog pravnog posla što u konkretnom slučaju znači 30. lipnja 1993. Obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 2001. osnovan je prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO od sklapanja spornog ugovora i kada se u smislu odredbe čl. 361. st. 1. ZOO uzima da je zastarijevanje počelo teći.“ Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, a uzevši u obzir da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen 17.10.2006., potraživanja iz tužbe neminovno su obuhvaćena zastarom, budući da petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja Ugovora o kreditu. Čak i recentna presuda Visokog trgovačkog suda, posl.br.: PŽ-2637/2023 od 9. travnja 2024. godine i koja se može analogijom primijeniti na ovaj spor kaže kako: „...stranka koja je dio svoje imovine predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru, ukoliko želi resitucijskim zahtjevom potraživati povrat te imovine, mora u općem zastarnom roku a) postaviti kondemnatorni tužbeni zahtjev za povratom te imovine ili b) u tom roku podnijeti deklaratornu tužbu za utvrđenjem ništetnosti ugovora/pojedine ugovorne odredbe kako bi u smislu čl. 241. Zakona o obveznim odnosima tom tužbom prekinula tijek zastarivanja svog potraživanja iz članka 323. stavka 1. tog Zakona.“ „Jednako tako, kada bi stranka koja je nešto predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru tužbenim zahtjevom podnesenim sudu na primjer, 50 godina nakon prestanka ugovora ispunjenjem obveze, zatražila utvrđenje ništetnosti ugovora te ishodila pravomoćnu sudsku odluku (kojom bi bila utvrđena ništetnost), ona bi u daljnjem roku od pet godina kondemnatornim tužbenim zahtjevom mogla zatražiti povrat onoga što je dala po tom ugovoru. Time bi se dezavuirala sama svrha instituta zastare restitucijskog potraživanja jer zastara tog potraživanja de facto (gotovo) nikada ne bi nastupila, a što je protivno i pravnoj sigurnosti jer bi dužnik uvijek bio u neizvjesnosti upravo zbog vjerovnikova prava da vječno potražuje povrat po članku 323. stavku 1. Zakona o obveznim odnosima.“

Dakle, pravo na sudsku zaštitu ne može biti vremenski neograničeno. Vjerovnik koji kroz dulje vremensko razdoblje ne zatraži putem suda od dužnika da ispuni svoju obvezu, gubi tu mogućnost. Davanje prava vjerovniku da nakon proteka zakonom određenog vremena, odnosno nakon isteka zastarnog roka, ostvaruje svoje pravo

putem suda ne postiže se pravna sigurnost. Kako je naveo ESLJP u predmetu Sanofi Pasteur protiv Francuske, osim što se mora voditi računa o izbjegavanju pretjeranog formalizma, prilikom primjene pravila o početku tijeka zastare potrebno je ujedno izbjegavati pretjeranu fleksibilnost koja će pravila o početku tijeka zastare učiniti besmislenima. Pretjerana fleksibilnost u primjeni pravila o početku tijeka zastare, koja dovodi do toga da određeno pravo može perzistirati unedogled, bez određenog roka zastare, predstavlja, po mišljenju ESLJP, ozbiljnu opasnost pravnoj sigurnosti te je time protivna članku 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje u tekstu: EKLJP). Primjenjujući ove kriterije ESLJP-a na Pravno shvaćanje koje je po pitanju tijeka zastare, unatoč dugogodišnjoj dotadašnjoj suprotnoj praksi, Zauzeo VSRH, moralo bi se zaključiti da ono predstavlja ozbiljnu opasnost za pravnu sigurnost te je time protivno članku 6. EKLJP. U spojenim predmetima C-554/21, C-622/21 i C-727/21, Financijska agencija protiv Hann Invest d.o.o., Mineral-Sekuline d.o.o., Udruga KHL Medveščak Zagreb, od 11. srpnja 2024. godine, Sud Europske unije (u daljnjem tekstu: SEU) donosi odluku kako rješenje predviđeno člankom 40. stavkom 2. ZS-u, po kojem sjednica odjela suda ima ovlast prisiliti, prihvaćanjem „pravnog shvaćanja“, sudske vijeće nadležno u predmetu da izmjeni sadržaj sudske odluke koju je prethodno donijelo, nije u skladu s člankom 19. stavkom 1. Ugovora o Europskoj uniji. Naime, Pravno shvaćanje viših sudova ne bi smjelo biti obvezujuće za niže sudove u pojedinim predmetima ukoliko se isto temelji na utvrđenjima koja su protivna pozitivnopravnim propisima. Pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela VSRH o tijeku zastare restitucijskih zahtjeva proizašlih iz ništetnih pravnih poslova u izravnoj je suprotnosti sa člankom 215. stavkom 1. ZOO-a i člankom 1111. stavkom 1. ZOO-a. Člankom 215. stavkom 1. ZOO-a propisano je da zastara započinje teći prvog dana po dospelosti tražbine, a temeljem članka 1111. stavka 1. ZOO-a, dospelost stečenog bez osnove nastupa već u trenutku kada dođe do stjecanja, odnosno kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe. Shodno tome, iz navedenog zakonskog uređenja nedvosmisleno proizlazi zaključak da zastara stečenog bez osnove, pa dakle i onoga što je stečeno na temelju ništetnog ugovora, započinje teći od trenutka kada je izvršeno davanje. Stavom da zastara stečenog na temelju ništetnog ugovora započinje teći od trenutka utvrđenja ništetnosti, Pravno shvaćanje u potpunosti, dakle, negira postojeće zakonsko uređenje. Slijedom navedenog nužno je da sudovi svoja stajališta i svoje odluke usklade sa važećim zakonima, a sve kako ne bi došlo do zloupotrebe prava i to u neograničenom vremenskom trajanju te nužno popratne pravne nesigurnosti. Ista stajališta izražena su i u mišljenjima danim od strane prof.dr.sc. Marka Baretića te prof. dr. sc. Aleksandre Maganić koja mišljenja se dostavljaju u prilogu ovog odgovora na tužbu. Ukoliko sud ipak ne bi ocijenio osnovanim prigovor zastare, tuženik se u nastavku, opreza radi, očituje kako slijedi. Ugovorna odredba o tzv. ulaznoj naknadi ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (članak 81. ZZP) Već samim pregledom Ugovora moguće je zaključiti kako je sporna ugovorna odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva odredba. Navedena odredba jasno je koncipirana Ugovorom te unesena u Ugovor na lako uočljivim mjestima, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnote Ugovora. Slijedom navedenog, kako je u konkretnom slučaju sporna odredba Ugovora o kreditu za tužitelja bila jasne, lako uočljiva i razumljiva, sukladno odredbama članka 84. ZZP ocjena poštenosti ovih

odredaba prema kriterijima iz članka 81. ZZP nije dopuštena. Čak i pod pretpostavkom da sud utvrdi da u konkretnom slučaju jedan od uvjeta iz članka 81. ZZP-a nije ispunjen, te da su osporavane odredbe podložne ocjeni (ne)poštenosti, tužitelj nije dokazao da je u konkretnom ugovornom odnosu tuženik prema njoj postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da je nastala značajna neravnoteža u pravima na štetu tužitelja. Slijedom toga, očigledno je kako tuženik u ugovornom odnosu s tužiteljem nije postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, te time prouzročio neravnotežu na štetu potrošača. Da bi se određena ugovorna odredba mogla kvalificirati nepoštenom, takva odredba mora prouzročiti: nominalnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; a koja neravnoteža mora biti značajna. Nadalje, sve i ako tužitelj ustraje u tvrdnji da se o odredbi nije pojedinačno pregovaralo, odnosno da tužitelj nije imao pravo glasa već je morao ili prihvatiti takve odredbe ili odustati od sklapanja ugovora, bitno je napomenuti da je člankom 3. stavcima 1. i 2. Direktive 93/13 propisano da će se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatrati nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Tekst Direktive Vijeća Europske unije 93/13/EEZ inkorporiran je u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo kroz odredbe Zakona o zaštiti potrošača, i to odredbu članka 4. stavka 2., kojom je propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Načelo transparentnosti koje propisuje cit. Direktiva je načelo, kako je razvijeno u praksi Suda EU, temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. To znači da je u konkretnom slučaju potrebno uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor, odnosno da je potrebno uzeti u obzir i koje informacije su pružene tužitelju u postupku pregovaranja i sklapanja ugovora te na koji način su mu pružene. Budući je tuženik definitivno prilikom sklapanja predmetnog ugovora postupao u dobroj vjeri te svojim postupanjem nije na štetu potrošača prouzročio znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, ne može se smatrati da su ispunjene nužne pretpostavke da bi se sporna odredba mogla utvrditi ništetnom. Dodatno, nije sporna odredba članka 81.st.1. Zakona o zaštiti potrošača iz 2003. godine kojom je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Kada govorimo o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva govorimo o naknadi koja se jednokratno isplaćuje i to u fiksnom iznosu koji je jasno i transparentno određen. Dodatno, tužitelj je potpisom predmetnog ugovora o kreditu jasno potvrdio da mu je banka uručila otplatnu tablicu u kojoj je, između ostalog, jasno bila iskazana naknada na koju je tužitelj svjesno pristao. Uzimajući navedeno u obzir kao nesporno, životno je i pravno logično da ukoliko neka neravnoteža postoji, a kako to tvrdi tužitelj, da tada ta neravnoteža postoji u samom trenutku sklapanja ugovora, te se ne odražava kasnije kroz otplatno

razdoblje. Nameće se logično pitanje – ukoliko je takva znatna neravnoteža postojala u trenutku sklapanja ugovora, bi li osoba na čiji teret postoji takva neravnoteža pristala na sklapanje ugovora? Osoba koja je usprkos navedenoj odredbi sklopila ugovor, očito je procijenila da navedena odredba je u skladu s njenim mogućnostima i pravima i obvezama. Stoga, primjeni odredbe članka 81.st.1. Zakona o zaštiti potrošača nema mjesta u ovom pravnom sporu. Također, tuženik ističe kako je i u odredbi članka 74. st.1. ZZP-a navedeno kako ugovor o potrošačkom zajmu mora, između ostalog, sadržavati i odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju. Tuženik je navedenu zakonsku odredbu upravo člankom 6. Ugovora o kreditu i ispoštovao. Stoga, iz svega navedenog jasno proizlazi kako su ispunjene sve pretpostavke da se sporna odredba ima smatrati valjanom. Navedeno jasno potvrđuje i presuda Županijskog suda u Zadru, posl.br. GŽ-853/2021 od 8. prosinca 2022. godine koja izričito navodi kako je odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva jasno navedena pa nema mjesta ocjeni nepoštenosti te odredbe u smislu Direktive 93/13 i Zakona o zaštiti potrošača. Dodatno, tuženik ističe kako je sporna naknada obračunata i naplaćena sukladno objavljenim Općim uvjetima za poslovanje s građanima (dalje u tekstu: Opći uvjeti), a s kojim je Općim uvjetima tužitelj prilikom potpisa predmetnog ugovora o kreditu bio upoznat i na čiju je primjenu potpisom ugovora pristao. Pa je tako i pristao na odredbu točke 5.3. navedenih Općih uvjeta prema kojima banka u postupku obrade kreditnog zahtjeva provjerava bonitet i kreditno-garantnu sposobnost svih sudionika u kreditu, čime se jasno utvrđuju troškovi koje banke imaju prilikom obrade kredita a koji su obuhvaćeni spornom naknadom. Obzirom da je primjena Općih uvjeta ugovorena predmetnim ugovorom o kreditu a koji su Opći uvjeti bilo svakodnevno dostupni korisniku kredita u poslovnica prednika tuženika, jasno je kako je primjena Općih uvjeta valjano i zakonito ugovorena. Navedeno je i potvrdio Visoki trgovački sud RH u odluci broj PŽ-120/2023-2 od 19. srpnja 2023. godine u kojoj odluci je utvrđeno kako je za valjanost primjene općih uvjeta ugovora jedino potrebno da se u nekoj ugovornoj odredbi pozivana Opće uvjete, što je u ovom slučaju ispunjeno. Također, tuženik dodatno ističe kako postoji i podzakonski propis kojim je ugovaranje ulazne naknade dopušteno pozitivnim propisima, a riječ je o Pravilniku o naknadama za potrošačke kredite, u kojem je odredbom članka 3. izrijekom dopušteno obračunavati i naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Pri tome je za istaknuti kako donošenjem navedenog pravilnika nije uveden novi institut u sferi bankarskog prava, već je isključivi cilj istog bio donošenje detaljnijeg normiranja postojećeg stanja o dopuštenosti ugovaranja, a posljedično i naplaćivanja takve naknade.

Povrh navedenog, sve da je i dopušteno provođenje testa poštenosti, a što tuženik osporava, tužitelj ničim ne dokazuje da bi predmetna odredba prouzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a koje pretpostavke moraju biti ispunjene da bi se odredba mogla smatrati nepoštenom.

Sve navedeno potvrđuje i Sud EU u presudi C-621/17 od 3.10.2019. godine koja se analogno ima primijeniti i na ovaj postupak: Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na

teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlim iz ugovora.“

Tuženik na kraju osobito naglašava ono što je već nekoliko puta naveo kroz ovaj odgovor na tužbu, a to je da tužitelj – na kojem je teret dokazivanja osnovanosti njegovog tužbenog zahtjeva – nije ponudio niti jedan dokaz kojim bi dokazao bilo koju od pretpostavki potrebnih za utvrđenje ugovorne odredbe ništetnom sukladno ZOO-u pa drži da je tužbu potrebno odbiti kao neosnovanu. Ukoliko bi sud ipak našao osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja, tuženik ne spori visinu naplaćene naknade kao ni izračun kamata, ali ističe kako je tuženik prilikom sklapanja ugovora o kreditu postupao savjesno i u dobroj vjeri, zbog čega tužitelj nema pravo na zatezne kamate prije podnošenja tužbe. U skladu s navedenim je i pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda RH (1/04, 5. ožujka 2004.g.): „Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“ Slijedom naprijed navedenoga, tuženik podnosi ovaj odgovor na tužbu i predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz obvezu tužitelja na podmirenje troškova postupka sa zakonskom zateznom kamatom po stopi određenoj člankom 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja na taj iznos teče od donošenja presude pa sve do isplate.

3. Sud je izveo dokaz uvidom u Ugovor o kreditu od 17. listopada 2006., izvadak iz knjige položenih ugovora, broj poduloška 115 zk.ul.br. 3640 k.o. Vrapče Novo, prometnu karticu po kreditu, popis efektivne kamatne stope, otplatni plan i informativni otplatni plan, brojne presude koje je tužitelj dostavio uz tužbu nisu posebice navođene kao neodlučne, pravna mišljenja koja je dostavio tuženik uz odgovor na tužbu nisu posebice ocjenjivana jer ne predstavljaju isprave, uvid u tuženikove Opće uvjete za poslovanje s građanima, preslušao tužitelja.

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Nije prieporno da su tužitelj i tuženikov prednik sklopili 17. listopada 2006. Ugovor o kreditu na 125.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po kupovnom tečaju tuženikovom na dan korištenja kredita radi kupnje stana u Zagrebu s rokom otplate od 30 godina i primjenjivom kamatnom stopom koja na dan sklapanja ugovora iznosi 4,19% te se tužitelj obvezao tuženiku platiti sve naknade i troškove sukladno tuženikovo odluci o kamatama i naknadama, a naročito administrativnu naknadu od 0,75% jednokratno na iznos odobrenog kredita.

6. Ovdje treba primijeniti odredbe čl.81, 82, 85, 86. i 87. te 89. i 90. Zakona o zaštiti potrošača, (NN 96/03), a koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora.

7. Glede ništenosti ugovorne odredbe čl. 5, pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Su IV-308/2020 od 5. studenog 2020. godine jest da je ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe čl.49. Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo a presudom Europskog suda za ljudska prava u spojenim predmetima C-229/19 i C-289/19 je utvrđeno da odredbe Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da odredba sadržana u aleatornom ugovoru sklopljenom između prodavatelja robe i pružatelja usluga i potrošača, kao što se to ugovori o leasingu dionica, mora smatrati nepoštenom ako se s obzirom na okolnosti sklapanja predmetnog ugovora i uzimajući u obzir datum njegova sklapanja tom odredbom može tijekom njegova ispunjavanja prouzročiti znatnija neravnoteža u pravima i obvezama stranaka, i to čak i u slučaju ako bi ta neravnoteža nastupila samo ako bi se ostvarile određene okolnosti ili ako bi navedena odredba u drugim okolnostima mogla čak koristiti potrošaču te u tim okolnostima je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri je li odredba kojom se unaprijed utvrđuje prednost koju prodavatelj robe ili pružatelj usluga ostvaruje u slučaju prijevremenog raskida ugovora o kreditu mogla prouzročiti takvu neravnotežu od trenutka sklapanja navedenog ugovora, uzimajući u obzir okolnosti sklapanja ugovora, kao i da odredbe ove Direktive treba tumačiti na način da se prodavatelj robe ili pružatelj usluga, koji je kao prodavatelj potrošaču nametnuo ugovornu odredbu koju je nacionalni sud, kada se ugovor može održati na snazi bez te ugovorne odredbe proglasio nepoštenom i posljedično ništetnom ne može pozivati na zakonsku naknadu štete predviđenu dispozitivnom odredbom nacionalnog prava koja bi bila primjenjiva da ne postoji navedena ugovorna odredba. Tako i Ustavni sud Republike Hrvatske, U-III-323/22 od 13. srpnja 2023. godine, kao i Vrhovni sud Republike Hrvatske Rev-634/2024 i Rev-1420/2024. Također presudom Suda EU od 23. travnja 2026. broj C-744/24 je utvrđeno stajalište da se u ukupni iznos kredita ni iznos povlačenja kredita ne može uključiti ni jedan iznos namijenjen podmirenju obveza ugovorenih na temelju tog ugovora o kreditu poput administrativnih troškova i naknada bilo koje vrste koje potrošač mora platiti.

8. Po ocjeni ovoga suda isto stajalište vrijedi i za ugovornu odredbu o naknadi za sklapanje kredita, prihvaćajući tužiteljev iskaz u tom dijelu kao životan i uvjerljiv da s njim tuženik nije pregovarao o ovim naknadama, već je dobio unaprijed pripremljen ugovor s tuženikove strane, uzevši u obzir njegovo zvanje i zanimanje u vrijeme sklapanja ugovora tj. diplomirani novinar i zaposlenik Hrvatske udruge banaka te je tako utvrđeno da je tuženik unaprijed sastavio ugovor, što i nije prijeporno te se o njemu nije pregovaralo posebice o ovoj ugovornoj odredbi o naknadama te tužitelju te odredbe nisu bile ni protumačene, niti je mogao utjecati na njih. Tuženik nije dokazao da bi tužitelj zbog svog zanimanja sklopio ugovor o kreditu po povoljnijim uvjetima, a njegov iskaz u tom dijelu je prihvatljiv u svezi s samim uvjetima ugovora tj. visinu kamatne stope od 4,19%, kolika je otprilike bila i kod ostalih takvih ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF-u, što je općepoznato i upravo zbog koje stope su kreditni dužnici ostvarivali takve kredite kao jeftinije od onih s valutnom klauzulom u eurima.

9. Odredbom čl. 6. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05-155/23) je propisano da je zabranjeno ostvarivanje prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato. Čl.10, st. 3. istog Zakona je propisano da je sudionik u obveznom odnosu dužan se suzdržati od postupka kojim bi se otežalo ispunjenje obveze drugog sudionika, u ostvarivanju svog prava.

10. U odnosu na čl. 5. ugovora o kreditu tj. o naknadi za sklapanje ugovora, sud ocjenjuje da je i ova ugovorna odredba ništetna, budući se o njoj nije pregovaralo te je suprotna navedenim načelima obveznog prava, zbog čega tužitelj nije ni mogao utjecati na sadržaj ove ugovorne odredbe niti njenu visinu, sve prihvaćajući njegov iskaz kao životan i uvjerljiv zbog prethodno obrazloženih razloga, a to primjenom odredbe čl.87.st.1. Zakona o zaštiti potrošača u svezi s odredbom čl. 322, st. 1. Zakona o obveznim odnosima pa primjenom odredbe čl. 323, st. 1. istog Zakona svaka je ugovorna strana dužna vratiti drugoj što je primila na osnovi takvog ugovora, a na osnovi odredbe čl. 324, st. 2. istog Zakona ništavost neke odredbe ugovora ne povlači ništavost ugovora, ako on može opstati bez ništave odredbe i ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučna pobuda zbog koje je ugovor sklopljen, koje pretpostavke nisu ispunjene u ovom slučaju jer ugovorena naknada nije bila uvjet ugovora a niti je po tužiteljevom iskazu bila odlučna pobuda već mu je trebao kredit kojeg će moći otplatiti. Sve i da su ispunjene odredbe čl. 324, st.1. Zakona o obveznim odnosima, već da je riječ o odlučnoj pobudi zbog koje je ugovor sklopljen, opet treba primijeniti odredbu čl. 324, st.2. istog Zakona budući je posebnim propisom tj. Zakonom o zaštiti potrošača ustanovljena ništavost upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje. Također odredba čl. 326, st.2. Zakona o obveznim odnosima se ne primjenjuje, jer uzrok ništavosti nije bila zabrana manjeg značenja tj. ovdje je riječ o tuženikovom postupanju suprotno načelu savjesnosti i poštenja što je osnovno pravilo obveznih odnosa, a u svezi s odredbom čl. 87. st. 2. Zakona o zaštiti potrošača.

11. Slijedom toga je sud i prihvatio tužbeni zahtjev iz točke 1.

12. Prigovor zastare u odnosu na ovu naknadu nije osnovan primjenom pravnog shvaćanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su- IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. godine. Naime, kako je ova odredba utvrđena ništenom, sukladno odredbi čl. 322, st.1. Zakona o obveznim odnosima to primjenom odredbe čl.323, st.1. istog Zakona je tuženik dužan vratiti isto što je naplatio na ime tih naknada. Stoga se na ovo vraćanje primjenjuje opći zastarni rok od pet godina po odredbi čl. 371, st.1. Zakona o obveznim odnosima te počinje teći od pravomoćnosti ove presude. Tužitelj ima pravo na deklaratorni tužbeni zahtjev po odredbi čl. 328. istog Zakona tj. to pravo se ne gasi.

13. S obzirom na tužiteljevo zvanje i zanimanje u vrijeme sklapanja ugovora kako je prethodno obrazloženo te da mu je kredit trebao radi kupnje nekretnine za osobne potrebe, uzevši u obzir i izvadak iz knjige položenih ugovora, broj poduloška 115, zk.ul.br. 3640, k.o. Vrapče novo, kojim dokazuje da je kupio stanu Zagrebu, a i sam kredit je ugovoren kao s takvom namjenom, sud ocjenjuje da je tužitelj u to vrijeme bio potrošač, po odredbi čl. 3, st. 1. toč.1. Zakona o zaštiti potrošača, a tuženik nije dokazao drugačije premda je na njemu dokazni teret. To što tužitelj

odnedavno tj od travnja 2026. godine iznajmljuje ovu nekretninu kupljenu predmetnim kreditom ne utječe na njegovo svojstvo potrošača, budući je za ocjenu tog svojstva bitno vrijeme sklapanja ugovora. Kako je u to vrijeme tužitelj trebao kredit za kupnju nekretnine i to je učinio i stanovao u istoj duže vrijeme, sud ocjenjuje da je tako stekao svojstvo potrošača.

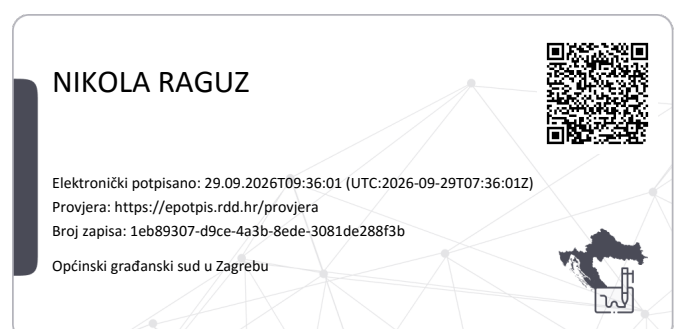
14. Visina tužbenog zahtjeva je utvrđena uvidom u prometnu karticu po kreditu kada 13. studenog 2006. godine zabilježeno plaćanje 4.315,07 kn, a nakon toga isplata kredita od 567.862,50 kn, što je umanjeno za ovu naknadu upravo u toj svoti i konačno je isplaćeno 563.547,43 kredita tužitelju, a opće poznato je da banke same naplaćuju tj. umanjuju svotu kredita koju su ugovorile za ovakve naknade, te zatim isplaćuju preostalu svotu te je tako osnovan i dio tužbenog zahtjeva za 572,71 euro koje se odnose na samu visinu ove naknade. Ujedno je tužitelj ovim novčanim dijelom tužbenog zahtjeva dokazao i svoj očit pravni interes deklaratornog dijela zahtjeva na utvrđenje ništetnosti.

15. Zatezne kamate na trošak parničnog postupka su dosuđene po stopi propisanoj odredbom čl. 1. Uredbe o visini stope zateznih kamata i čl. 29.st.2. i 8. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05-155/23), uz uvećanje od tri postotna boda jer nije riječ o trgovačkom ugovoru, a teku po odredbi čl.151.st.3. Zakona o parničnom postupku, a na glavicu od 572,71 euro teku od 14. studenoga 2006. godine, tj. od prvog dana nakon što je tuženik naplatio ovu naknadu, kao dana dospelosti, sve po istoj stopi, uz uvećanje od pet tj. tri postotna boda.

16. Na osnovi odredbe čl.154. st.1. Zakona o parničnom postupku, primjenom tbr 7, 8. i 9. OT je sud tužitelju dosudio trošak odvjetničkog zastupanja i to za tužbu i podnesak 27.3. 2026. te ročišta 17.9.2026. godine po 200,00 eura svaki, sudsku pristojbu na tužbu 33,18 eura i presudu 140,00 eura, što je ukupno 773,18 eura.

U Zagrebu, dana 30. rujna 2026. godine

Sudac
Nikola Raguz

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Županijskom sudu u roku 15 dana od uručenja prijepisa. Žalba se podnosi putem ovoga suda.

DNA:

opunomoćeniku tužitelja
opunomoćeniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-cf70a**

Kontrolni broj: **0d00d-631f2-636bd**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.